

Η Α. Μ. ό Βασιλεύς παρασημαφορών έν Έσκή Σεχήρ τās σημαίας τών Συνταγματίας, τὰ όποία ήύιστευσαν εις τās μάχας τής Μ. Ασίας.

Α Ν Τ Ι Λ Α Λ Ο Ι

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

Ό αρχαιολόγος Μορρό άνεκοίνωσεν εις τήν έν Παρισίοις Ακαδημίαν τών Έπιστημών και τών Καλών Τεχνών άντιλήψεις του περί αποδοχής ιδίως νοητής συμπληρώσεως του περιώνυμου αγάλματος τής έν τώ Λούβρω Αφροδίτης τής Μήλου ως εξής :

«Η ότι άνεγείρει προς τήν κόμην διά τήν διορθώση, τήν έλλείπουσαν άριστεράν χειρά, διά δέ τής δεξιός ότι κρατεί καθρέατην ένώπιόν της, και άκριβώς άλένωτι του στήθους.

Η ότι διά τής άριστεράς χειρός επανουμβά επιχαρίτως εις σιύλον διά του άγκωνος, κρατούσα τό περιώνυμον μήλον τής άουγκρίτου ώραίτητος, τό όποϊόν τής έδωκεν ό πολν καλαίοθητος ώραϊος υίός του Πριάμον, ό Πάρις.

Η ότι τήν δεξιάν στηρίζει εις τās άνω πινχάς τής πολυχαραιτωμένης έσθής, τήν δέ άριστεράν φέρει μετά του ίερού της έμβλήματος, του ρόδου, εις τήν άρμονικοιάτην ρίνα.

Η ότι διά τής άριστεράς μέν κρατεί καθρέατην, τόνόποϊον στηρίζει εις τήν έλαφράν ανά-

κλισην του χυτου άριστερου μηρού, διά δέ τής άριστεράς έν τών φυτικών έμβλημάτων της : μύρτον ή ρόδον, μήκωνα ή μήλον.

Αναντιρρήτως είνε εύφυνείς αί προτεινόμεναι νοηταί συμπληρώσεις τής Πεντάμορφης του Όλύμπου. Αλλά τεχνικοί λόγοι, π. χ. πρώτον ότι δέν φαίνεται σημεϊον εις τούς μηρούς, εις τό όποϊον νά έστηρίζετο τό κάτωπτερον, δεύτερον δέ ότι αί χείρες δέν ήύναντο νά έχωσι τās προτεινουένας κατευθύνσεις, ένεκα τής βεβιασμένης έν τοιαύτῃ περιπτώσει διαθέσεως και κινήσεως του άλλου σώματος, δέν έπιβουηθοϊν τās άντιλήψεις του έρμηνευτοῦ.

Δυνάμεθα ίσως νά παραδεχθώμεν, ότι τό θέσπέσιον άγαλμα είνε άπόκομμα έκ συμπλέγματος τής Αφροδίτης μετά του άφωπλισμένου Αρεως, και ότι ή Χαριτωμένη κατοπτρίζεται εις τήν άσπίδα του. Ας μη λησμονήται ότι ή Όραία, ή Γοληνεία, ή Αφρογένεια, ή Υλοποίησις τής γλυκυτέρας θείας ιδέας, ή Αρχηγέτις τών Χαρίτων, του Πόθου και του Τμέρου, θά ηύχαριστεϊτο, άν τό σωζόμενον μεγαλειώδες έρείλιόν της τῇ ύπεθύμιζε τήν ριγηλήν ένωσην της με τόν Αρην.

Η ΠΙΣΤΙΣ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝΣΩ

Ὁ Κλεμανσὼ εἶνε ἄθεος. Καὶ ἐν τούτοις ἐνασκει πρωτοφανῇ γοητείαν ἐπὶ τῶν ἀιλοϊκῶν καὶ εὐλαβῶν ψυχῶν. Μία κυρία Παρισινή, τὰς πρωῒνός ὥρας λαμβάνει τὸ τράμ, ὅπως μεταβῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας τῆς Νίκης, ὅπως ἀκούῃ τὴν πρώτην λειτουργίαν καὶ ἀνάψῃ ἓνα κερί διὰ τὸν Τίγριν. Καὶ τοῦτο ἀπὸ διετίας. Εἰς μίαν φθιvern της, ἥτις τὴν ἠρώτησε διὰ τὴν περίεργον ταύτην συνήθειαν ἀπήντησε: «Δὲν εἶνε ἀληθές, ὅτι ὁ Κλεμανσὼ δὲν πιστεύει εἰς τὸν Θεόν. Ἄλλως ὁ Θεὸς ἔδεν θά τὸν ἐξελεγεν, ὅπως σώσῃ τὴν Γαλλίαν. Καὶ θεωρεῖ ἐαυτὸν λίαν ἱκανοποιημένον νὰ τοῦ ἀνάβω κερί, διότι τοῦ ἔγραψα καὶ με ἠγαράστησε.» Καὶ ἐπέδειξε θριαμβεύουσα μίαν ἐπιστολὴν δακτυλογραφημένην ἐπὶ χάρτου τοῦ Πρωθυπουργοῦ μετὰ τὰς κάτωθι λέξεις: «Ὁ Κλεμανσὼ συγκεκινημένος διὰ τὰς καλὰς προθέσεις σας, σὰς ἀποστέλλει τὴν εὐλογίαν του».

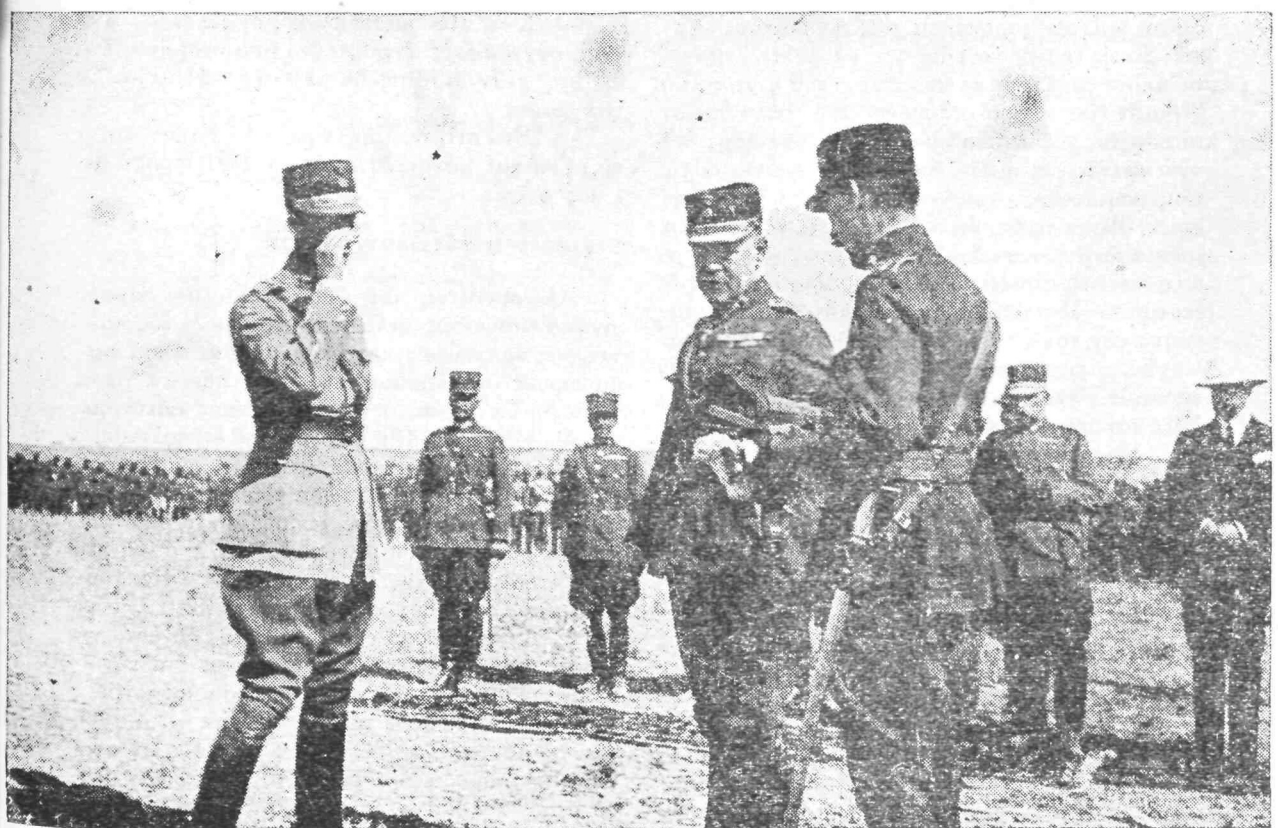
Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΩΝ ΚΥΒΙΣΤΩΝ

Ὁ κ. Πικασσώ, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κυβισμοῦ, ἐξέθεσε τὰ ἔργα του εἰς τὸ Παρίσι. Ἀπὸ τὰ τελευταῖα του προϊόντα, ποὺ ἀπεικονίζουν ῥόμβους, τετράγωνα καὶ κύκλους, ριγμένους εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν ἐπάνω εἰς τὸ πανί, ἢ παρὰδοξα γυναικεῖα γυμνά μετὰ μηρῶν καὶ γλουτῶν πε-

λωρίους καὶ κεφάλια μικροσκοπικά, θὰ ἐνόμιζε κανεὶς, ὅτι εἶνε ἐκ πεποιθήσεως θιασώτης τῆς κυβιστικῆς τέχνης. Πλάνη! Εἰς τὴν αὐτὴν ἐκθεσὶν βλέπει κανεὶς καὶ τὰς εἰκόνας ποὺ συνέθεσεν οὗτος ἀπὸ 15 ἐτῶν, καὶ εἶνε παραδειγματικῶς κανονικαί. Δύο πορταῖτρα γυναικῶν ἰδίως ἔχουν στυλ ἀκαδημαϊκόν. Ἄλλ' ὁ κ. Πικασσώ, βλέπων, ὅτι εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ δὲν θ' ἀπέκτα ὄνομα ποτέ, ἐφευρε τὸν κυβισμόν. Καὶ ἔγινε διάσημος. Πρέπει νὰ ὁμολογήθῃ, ὅτι ἔχει γούστο εἰς τὰ ἀραβουργήματα τῶν αἰνιγματωδῶν γραμμῶν του καὶ εἰς τὴν ἁρμονίαν τῶν σαλατοποιημένων χρωματισμῶν του.

ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΠΕΝΟΜΕΝΟΣ

Ἡ πενία ἐστάθη ὁ πιστότερος σύντροφος τῶν μεγάλων ζωγράφων. Ὁ διάσημος Γάλλος ζωγράφος Ρενουάρ (1841—1919) ἤρχισε τὸ στάδιόν του ὑπὸ δυσμενεῖς οἰωνούς. Τέκνον πτωχοῦ ἱργάτου εἰσῆλθεν ὡς μαθητευόμενος εἰς ἐργαστάσιον ἀγγειοπλαστικῆς, κατόπιν δὲ μετέβη τὸν ζωγράφον ριπιδίων, μέχρις οὗτου δυνηθῇ ν' ἀφοσιωθῇ εἰς τὴν τέχνην. Οἱ πίνακές του ὅμως, θεωρούμενοι ὡς μελλοντιστικοί, δὲν ἐξετιμῶντο ἐπαξίως καὶ ὁ Ρενουάρ ἐμόχθη διὰ νὰ κερδίσῃ ὀλίγα φράγκα καὶ ν' ἀντεπεξέλθῃ εἰς τὰ καθημερινὰ του ἐξοδα. Κάποτε ὑπεσχέθη εἰς φίλον του νὰ κάμῃ τὴν προσωπογραφίαν τῆς μνηστῆς του ἀντὶ 50 φράγκων. Ἡ ὑπόσχεσις δὲν ἐξέτε-

Η Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀπονέμων ἀριστείων ἀνδρείας εἰς τὸν πρίγκηπα Ἀνδρέαν, διαικητὴν Μεραρχίας.

λέοθη, ἀλλ' ὅταν μετὰ τινος δεκαετηρίδας ὁ Ρενουάρ εἶχε γίνει διάσημος, ὁ φίλος του ὑπενθύμισε τὴν ὑπόσχεσίν του. Ὁ Ρενουάρ δὲν ἠρνήθη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑποσχθεῖσαν προσωπογραφίαν, τὴν ὁποίαν ὁ φίλος ἐπώλησεν ἀντὶ 5000 φράγκων, παραπονούμενος μάλιστα, ὅτι ὁ ἔμπορος τὸν ἔκλεψεν εἰς τὴν τιμὴν. Τὸ περίφημον ἔργον τοῦ «Ἡ γυναῖκα ποῦ δαγκάνει τὸ δαχτυλάκι της» ἐπωλήθη ἀντὶ 250 φράγκων εἰς ἓνα . . . εἰδήμονα, τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος τὸν ἐκρέμασεν εἰς ἓνα διώδρομον.

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Κατὰ μίαν παράδοσιν ἐπὶ μακρὸν πιστευτὴν εἰς τὸν κόσμον τῶν φωτογράφων, οἱ ἐργάται οἱ κατασκευάζοντες φωτογραφικὰς πλάκας ὑφίστανται μέχρι τοσούτου σημείου τὴν ἐπίδρασιν τῶν χρωμάτων, ὥστε εἰς τὰ ἐργαστήρια μὲ τὰ ἐρυθρὰ ὑελωτὰ ἀπητεῖτο ἰδιαιτέρως αὐστηρὰ ἐπαγρύπνησις ὅπως συγκρατοῦν τὰ πάθη, τὰ ὁποῖα ἐκρήγνυνται ὑπὸ τὸ αἵματινόν ἐκεῖνο φῶς. Ἀντιθέτως εἰς τὸ ἐργαστήριον μὲ τὰ ὑελωτὰ τοῦ κυανοῦ χρώματος, ἡ γαλήνη καὶ ἡ ἡρεμία εἶνε διαρκής. Τὸ «Φιγαρώ» γράφει, ὅτι γενομένου αὐστηροῦ ἐλέγχου ἐξηκριβώθη ὅτι παρατηροῦνται παρόμοια φαινόμενα. Ἐν τούτοις ἀνάγκη νὰ προσφυλάσσεται τις ἀπὸ τοῦ νὰ πιστευθῇ, ὅτι αἱ διάφοροι ἀκτῖνες τοῦ φασματοσκοπίου δὲν ἐνασκοῦν καὶ μίαν δ' ἀφορον ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ ἐπηρεάζοντος τὴν υγείαν, τὸ θυμαῖον καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ προσώπου. Ἀρκεῖ ἄλλως τε νὰ σκεφθῇ τις τὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα παρέχουν αἱ θεραπείαι τοῦ φωτός. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι οἱ πρόγονοί μας ἀνεγνώριζον τὰς ἀρετὰς τοῦ κυανοῦ φωτός. Ὁ φωτισμὸς διὰ τῶν κυανῶν ὑελωτῶν ἐκυριάρχει πράγματι εἰς τοὺς ρωμαϊκοὺς ναοὺς καὶ τὰς γοιθικὰς ἐκκλησίας. Μέχρι τινὸς ἐπιστεύετο, ὅτι τὸ κυανοὺν χρῶμα κατέχει τὴν διπλὴν ἀρετὴν τοῦ νὰ δροσίξῃ τὸ περιβάλλον καὶ νὰ προδιαθέτῃ πρὸς ἔκστασιν. Ἡ παράδοσις διετερήθη ὑπὸ τῶν μαγνητιστῶν καὶ ὑπὸ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπνωτιστῶν, οἵτινες ὅταν ἤθελον νὰ προκαλέσουν τὸν τεχνητὸν ὕπνον, ἐνήργουν κατὰ προτίμησιν εἰς θάλαμον φωτιζόμενον μὲ κυανοὺν φῶς, περιβάλλοντες συγχρόνως τὴν κεφαλὴν τοῦ ὑπνωτιζομένου μὲ κυανοὺν ὕφασμα.

Ἡ ψυχοθεραπεία ἐπίσης συμβουλεύει νὰ παρέχεται ἐρυθρὸν φῶς εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἔχουν πάθει κατάπλωσιν τοῦ ἡθικοῦ καὶ κυανοὺν εἰς τὸς διατελοῦντας ἐν ἐρεθισμῷ. Οὕτω τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα ἀρμόζει εἰς τὰ δωμάτια τῆς ἐργασίας καὶ τὸ κυανοὺν εἰς τοὺς κοιτῶνας.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΕΙΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΝ

Εἰς τὴν Ἀσκαλὲν, τὴν πόλιν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἡ ὁποῖα κεῖται εἰς τοὺς Ἱεροὺς Τόπους, μετὰξὺ Γάζης καὶ Ἀζότ, ἡ Ἀγγλικὴ Ἐταιρία ἐπὶ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Παλαιστίνης ἀναζητεῖ μετὰ τῶν ἐρειπίων τῆς πόλεως ταύτης στοιχεῖα τῆς ὀλίγον γνωστοῦς ἱστορίας τῶν Φι-

λισταίων. Ἡ Ἀσκαλὲν ἦτο σπουδαιότατον ἐμπορικὸν κέντρον εἰς τὴν ἀρχαιότητα, εὐρεσκομένη εἰς στενὴν ἐπαφὴν μὲ τὸν Αἰγυπτιακὸν καὶ Φοινικικὸν πολιτισμὸν. Εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ἀναφέρεται ὡς μία ἐκ τῶν πέντε κυριωτέρων πόλεων τῶν Φιλισταίων. Ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν ἦλθεν εἰς φῶς ἓνα κολοσσιαῖον Βυζαντινὸν μνημεῖον, ἐν ἄγαλμα τῆς Εἰρήνης, ἀδικτον σχεδὸν, καὶ μία «Κορήνῃ τῆς Εἰρήνης» ἐνδιαφερούσης ἀρχιτεκτονικῆς, ρυθμοῦ Βυζαντινοῦ.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΧΟΡΟΙ

Κατὰ τὰς συζητήσεις τοῦ Διεθνoῦς Συνεδρίου Χοροῦ εἰς τὸ Παρίσι, ὁ Διευθυντὴς τοῦ μπαλέτου τῆς Ὀπερά κ' Σιάις ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῶν νεωτέρων χωρῶν, δηλώσας ὅτι οὗτοι ἀποτελοῦν ἀναγέννησιν τῶν ἀρχαίων κλασικῶν χορῶν.

Τὸ οὐδὲν σιτέπ, ἐδήλωσεν ὁ κ. Σιάις, εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀρχαιότερους χορούς. Ἀρχαῖα ἀνάγλυφα καὶ ἀγγεῖα μαρτυροῦν ὅτι τὸ οὐδὲν σιτέπ τὸ ἐχόρευαν οἱ σάτυροι, ἦτο δὲ γνωστότατον εἰς τὴν Αἴγυπτον κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Φαραώ.

ΟΥΑΙ-ΛΑ - ΜΩΡΕΑΣ

Ὁ Ὅσκαρ Ουάιλντ καὶ ὁ Ζὰν Μωρεῦς συνεδέοντο διὰ φιλίας. Κάποτε ποῦ εἶχαν νὰ ἰδοθοῦν ἐν ἔτος, συνητηθήσαν εἰς ἓν Παρισινὸν βουλευτάρτον καὶ συνωμίλησαν διὰ τὰς φιλολογικάς τῶν ἀσχολίας.

— Ἐγὼ σὺ διδάστημα αὐτὸ, εἶπεν ὁ Ἀγγλος συγγραφεὺς, ἔγραψα ἓνα μυθιστόρημα, ἓνα δράμα, μίαν αἰσθητικὴν μελέτην καὶ ἄλλα. Σὺ τί ἔγραψες;

— Ἐνα στίχον, ἀπήντησεν ὁ Ἕλλην ποιητής, ἓνα καὶ μόνον, ἀλλ' εἶνε ὁ καλλίτερος Γαλλικὸς στίχος.

ΕΤΟΙΜΟΛΟΓΙΑ ΜΟΥΣΙΚΟΣΥΝΘΕΤΟΥ

Ὁ συνθέτης τοῦ «Φρὰ Διάβολο» Ὁμπέρ ἡγάπα μανιωδῶς τὰ ἄλογα, εὗρισκε δὲ τὰς καλλιτέρας ἐμπνεύσεις κατὰ τὰς μακρυὰς καὶ παρὰ φόρους ἱππηλασίας του. Μίαν ἡμέραν, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς ἀπαγορευτικὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις, ἐθεάθη διερχόμενος ἐν καλασμῷ τὴν πλατεῖαν τῆς ἀγορᾶς, ἥτις ἦτο γεμάτη ἀπὸ κόσμον. Φανιάζεσθε τώρα τί ἐπηκολούθησεν. Ἰχθυοπῶλαι, μανάβηδες, χωροφύλακες, ὅλοι φωνάζουν ἐναντίον του μανιωδῶς. Ἀλλ' ὁ Ὁμπέρ δὲν δίνει πεντάραν. Τούναντίον εἶνε κατενθουσιασμένος, καθόσον εἰς τὴν χάβραν ἐκεῖνην εἴρε τὸ μοτίβο τοῦ κόρου τῆς ἀγορᾶς τῆς «Μόντα ντὶ Πορτίτσι». Ὁ Ὁμπέρ ἦτο διάσημος διὰ τὴν ετοιμολογίαν του. Μίαν ἑσπέραν κάποιος τενόρος τραγουδοῦς ἐνώπιόν του μὲ φωνὴν ὅχι διανυγὴ τὴν ρωμάντσαν τοῦ «Ἰωσήφ». Καθ' ἣν στιγμήν ὁ τενόρος ἔφθασεν εἰς τὸ «Μὲ ρίξαν μεσ' σὲ ὕγρὸ καὶ κοῖτον λάκκον» ὁ Ὁμπέρ κύπτων εἰς τὸν διπλανόν του, τοῦ εἶπε· «Ἀλήθεια, ἔμεινε πολὺν καιρὸ μεσ' στὸ λάκκο ὁ καὶ μένος· φαίνεται ἀπὸ τὴ φωνή του».

ΓΕΛΩΤΕΣ

Ἀπὸ φουτουριστικὴν κριτικὴν διὰ τὸ «Φυντανάκι». «Ἡ τελευταία τοῦ ιδιότης ἐξήρθη εἰς τὴν πυκνότεραν τῆς σύστασιν προικισμένης καὶ μὲ στοιχεῖα νωπῆς; φρέσκης ἠθογραφικῆς διαγραφῆς τύλων λαϊκῶν, μὲ ἀνιλίνην ποτισμένην ἀπὸ τὸ ἰαῦμα γραφικωτήτων λαχταριστῆς ἐνεργείας. Ἀρπαξεν ὁ ἀμφιβληστροειδὴς τῆς ἀγρύπνου ὀφθαλμικῆς δξύτητος τῆς ὥσάν ἐνορα μαικιῆς κλπ».

★

Ἀπὸ πεζὸν ποίημα «Κυπαρίσσια» «Μὲ τὸ ὕψωμά σας καὶ μὲ τὴν ἐνατένισί σας χαράζετε ἀπάνω στὸ μέταλλον τοῦ αἰθέρος τὸ πεντὰ γραμμὰ τῆς ἀκούραστης προσπάθειας...

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Διηγεῖται εἰς ψεύστης.

— Τὸ ἐπίστεψα, γιατί τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου.

— Αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε. Καὶ ἐγὼ σὲ βλέπω μὲ τὰ μάτια μου καὶ δὲν πιστεύω.

★

Ἰδιότητες.

— Αὐτὸς ὁ παπουτοῦς ἔχει μίαν θαυμασίαν φωνὴν τενόρου.

— Θὰ τραγουδῇ σὺ ὅλῃ πρὸ πάντων.

★

Εἰς τὴν ἀνάκρισιν.

— Καὶ πῶς τὸ ἐκατάλαβες ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἦτο νεκρὸς;

— Ἀπὸ τὸν τρόπον ποῦ ἀνέπνεε, κύριε ἀνακριτά.

★

Ὁ ζωγράφος εἶνε ὑπερήφανος διὰ τὸν τελευταῖον πίνακά του.

— Τὸν τιτλοφορῶ «Ὁραῖον Ὀνειρον» καὶ θὰ τὸν πωλήσω τριάντα χιλ. φράγκα!

— Ὁραῖον ὄνειρον.

★

Μία αἰσθηματικὴ κυρία λέγει βλέπousa τὴν κατασκευὴν μεγάλης οἰκοδομῆς.

— Ἀχ! πῶς ζηλεύω αὐτὰ τὰ ἔργα.

— Γιατί;

— Γίνονται ὅλα ἐργολαβικῶς.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ἡ Γερμανικὴ ἐπιθεώρησις «Κούνστ-ὀντ Κούνστλερ» ἤρchiσε δημοσιεύsασα ἀνέκδοτα τῆς μποεμικῆς ζωῆς διαφόρων καλλιτεχνῶν, προκαλέσαντα μέγιστον ἐνδιαφέρον ἐν Γερμανίᾳ. Ἀναφέρεται οὕτω μεταξὺ ἄλλων ὅτι ὁ διάσημος ζωγράφος Μ... εἶχε πάντοτε περισπασμοὺς μὲ τὸν σποιτονοικοκύρην του, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς τοῦ ἐνοικίου

Μίαν ἡμέραν ἐνῶ ὁ ζωγράφος εἰργάζετο εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, ὁ σποιτονοικοκύρης του εἰσῆλθε ἐν ἐξάψει καὶ εἶπε:

— Κύριε Μ... ἀκόμη δὲν πληρώσατε τὸ νοῦ-κι σας.

— Τὸ ξεύρω...

— Ἐχετε σχολὸν νὰ τὸ πληρώσετε;

— Ἀλλά, φυσικά!

— Καὶ πότε παρακαλῶ;

— Ἀγαπητὲ κύριε, ἀπήντησεν ὁ Μ... ἐγὼ εἶμαι καλλιτέχνης, δὲν κά-νω τὸν προφήτη.

★

Ὁ διάσημος γλύπτης Μαρέ, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ σταδίου του, κατῶκει εἰς τὴν Ρώμην, εἰς μίαν οἰκίαν εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς πόλεως, παρὰ τὸν ποταμόν, ἐνῶ τὸ σπουδαστήριόν του εὐρίσκετο εἰς τὴν ἄνω πόλιν παρὰ τὸ Πίντσιο. Ἐκαστὴν πρωῒν μεταβαίνων εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, συνήντα πάντοτε καθ' ὁδὸν τὸν ἐκπεπωκότα πλέον γλύπτην Κ... ὁ ὁποῖος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Μαρέ, κατῶκει εἰς τὸ ἄνω τμήμα τῆς πόλεως καὶ εἶχε τὸ σπουδαστήριόν του παρὰ τὸν ποταμόν.

Μίαν ἡμέραν, οἱ δύο καλλιτέχναι συνηντήθησαν εἰς μίαν συναναστροφὴν, ὅπου κοινὸς φίλος τοὺς παρουσίασε πρὸς ἀλλήλους. Ὁ Κ... εἶπε μετὰ διαχύσεως:

— Μὰ ἐγὼ σᾶς γνωρίζω. Δὲν συναντώμεθα κάθε πρωῒ, ὅταν πηγαίνουμε εἰς τὸ σπουδαστήριόν μας;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Μαρέ μὲ κακεντρέχειαν, σεῖς κατεβαίνετε καὶ ἐγὼ ἀνεβαίνω...

★

Εἰς γλύπτης ἀρχαίων θεμάτων εἶχε πέντε ἀγαλμάτια. Διὰ τὰ διευκολύνῃ τὴν πώλησίν των ταχύτερον ἐσοφίσθη νὰ θέσῃ ἐπ' αὐτῶν ἓνα φανταστικὸν τίτλον: «Αἱ πέντε αἰσθήσεις». Ὁ πρῶτος ὅμιος ἐμφανισθεὶς ἀγοραστὴς ἠγόρασεν ἓν μόνον ἐκ τῶν πέντε ἀγαλμάτων. Ὁ καλλιτέχνης ἠλλάξε τότε τὸν τίτλον: «Αἱ τέσσαρες ἐποχαὶ τοῦ ἔτους». Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἡ μία Ἐποχὴ, πωλεῖται καὶ αἱ λοιπαὶ τρεῖς γίνονται τότε: «Αἱ Τρεῖς Χόριτες». Ἐμείναν ὅμως μετ' ὀλίγον δύο καὶ αἱ Χόριτες πωληθεῖσας πάλιν τῆς μιᾶς. Μετεμορφώθησαν ἀμέσως εἰς «Νύκτα καὶ Ἡμέρα». Τέλος ἀπέμεινε μία, ἡ ὁποία κατὰ φυσικὴν συνέπειαν κατέστη «Μόνωσις».

★

Ὁ ζωγράφος Ὅστ ζῶν ἐν Φιλαδελφείᾳ τῆς Ἀμερικῆς ὅπου ἐπλούτισεν ἀπὸ τὰ ἔργα του ἐβεβαίωσεν ὅτι ἤρchiσεν τὸ στάδιόν του εἰς τὸ Νεκροταφεῖον τῆς Μπέργκεν ὅπου ἦτο νεκροθάπτης μέχρις ἡλικίας 22 ἐτῶν.